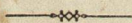

Негде-годе елемъ удураше,
Три са'ати предъ ветаръ бегаше,
Тукъ да фтасатъ во града Прилепа,
Да му кажитъ Марко-ѣ Кралевикъ;
И му каза нокъе на полнокъе.
Станалъ Марко на нога юначка,
И си зеде своя бърза коня,
И си зеде жълти-не дукади,
Си ъ зеде Гюргя Самовила,
Дури ми съ зора обзорила,
Ми пойдо'е во града Стамбола,
Ми купи'е она остра сабя,
Що съ диплитъ двана'есетъ дипли,
Що съ носитъ во бѣла пазу'а,
Що ми сечитъ дребя и каменя;
И на ручегъ назоде съ врати'е,
И дойдо'е во града Прилепа.
Уще толку кърчма ми испі'е
Пріятели, вѣрни побратими.

125.

Марко и Мурат-бега.

Личба личитъ цара Мурат-бега —
Кой ъ Турчинъ вино да не пиетъ,
А кауринъ зелено да не носитъ. —
'Си-те ми го цара послушале,
Не послуша Марко Кралевике;
Тукъ ми носитъ зелена долама,
И со сила Турци натерало,
Да пишетъ вино во рамазанъ.
Ми дочуло цара Муратъ-бега,
Що ми кладе три млади теляли.
Личба личитъ низъ града Стамбола:
„Кой ъ юнакъ отъ юнака роденъ,
До го фатитъ Марка Кралевике,
Ке му да'амъ голема пещежа: